

РЕШЕНИЕ

№ 2913

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Георгиева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Ели Й. Гигова
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20211100511744 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

С решение от 30.03.2021г., постановено по гр.д. № 75109/2019г. по описа на СРС, ГО, 85 състав, са уважени предявените от И. К. А. срещу А. К. А. обективно кумулативно съединените искиове с правно основание чл. 31, ал. 2 от ЗС и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, като ответникът е осъден да заплати следните суми: сумата от 3 480 щатски долара – обезщетение за лишаване от ползване на ½ ид. част от ап. № 7, находящ се в гр. София, жк „Люлин“, бл. ****, за периода от 22.12.2014г. до 22.10.2019г., ведно със законната лихва от 23.12.2019г. до окончателното изплащане и сумата от 712, 30 щатски долара – обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва за периода от 22.12.2014г. до 22.10.2019г.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника А. К. А., в която са изложени оплаквания за неправилност на решението поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните от първоинстанционния съд изводи и за нарушение на материалния закон. Конкретно се твърди, че съдът не се е произнесъл по релевираното възражение, че нито ответникът, нито

останалите членове на неговото семейство, са препятствали ищеца да ползва притежаваната от него идеална част от имота. Счита, че от събраните по делото доказателства се установява основателността на това възражение. С оглед изложеното и предвид разрешенията, дадени с ТР № 7/2012г. по тълкувателно дело № 7/2012г. на ОСГТК, ВКС, аргументира становище, че не са налице основания за ангажиране на имуществената му отговорност. Поддържа, че не е налице хипотеза, при която ищецът е бил лишен от право да ползва общата вещ, а сам е изразил нежелание да ползва имота. На следващо място, навежда доводи, че лицето, посочено като пълномощник на ищеца в нотариалната покана от 09.11.2000г., не разполага с надлежно учредена представителна власт и в този смисъл изявлението му не обвързва И. А.. Ето защо счита, че по делото не е установено отправянето на писмена покана от страна на ищеца по чл. 31, ал. 2 от ЗС и не е осъществен фактическия състав на предявената претенция. Жалбоподателят сочи, че от събраните гласни доказателствени средства е установено наведеното от него възражение, че считано от 2015г. той не живее в съсобствения имот. С оглед изложеното е направено искане за отмяна на обжалваното решение в цялост и постановяване на друго, с което предявените искове да се отхвърлят.

Насрещната страна И. К. А. е подал отговор на въззивната жалба, с която същата се оспорва по подробно изложени съображения. Счита, че по делото са установени всички кумулативни предпоставки за основателността на предявените искове, поради което е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение. Поддържа, че насрещната страна не е легитимирана да оспорва представителната власт на пълномощника на ищеца, чрез който е изпратена нотариална покана за заплащане на обезщетение за лишаване от ползването на съсобствената вещ. Освен това, в условията на евентуалност, навежда, че е потвърдил извършените от негово име действия без представителна власт с подаването на исковата молба по делото. Оспорва релевираните възражение, че ответникът не е препятствал ползването на съсобствения имот за исковия период, като в тази връзка се позовава на обстоятелството, че е получил достъп до имота едва на 22.10.2019г., когато е получил ключ от жилището.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с

наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 31, ал. 2 от ЗС и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Установено е, че с договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 24.10.1988г., страните са придобили при равни квоти от по $\frac{1}{2}$ ид. част правото на собственост върху следния недвижим имот: апартамент № 7, находящ се в гр. София, жк “Люлин”, бл. ****.

По делото е представена нотариална покана от 09.11.2000г., с която И. К. А., чрез пълномощника си адв. Р.Ц., е поканил ответника да заплаща ежемесечно обезщетение за личното ползване на целия процесния съсобствен имот, включително и притежаваната от ищеца идеална част от него. Поканата е връчена на 10.11.2000г. на съпругата на ответника. Ответникът е оспорил наличието на представителна власт на автора на поканата – адв. Цочева, от което оспорване извежда възражението си за липса на писмена покана за заплащане на обезщетение. Ищецът е представил нотариално заверено на 17.10.2000г. пълномощно, с което е учредил представителна власт на адв. Цочева за завеждане и водене на дела пред всички съдилища, както и да го представлява пред всички физически и юридически лица с право да подава молби, да подписва декларации от негово име и да го ангажира по всякакъв начин. С оглед обема на учредената представителна власт се налага извод, че представеното пълномощно е общо.

От приетото по делото заключение на техническо-оценителна експертиза, което не е било оспорено от страните и следва да се кредитира като пълно и обективно, се установява, че средният пазарен наем за имота за исковия период, определен въз основа на сравнителния метод /метод на пазарните аналози/, е в размер на 20 636, 94 лева. Припадащата се на ищеца

част от така определената средна пазарна цена, съответстваща на притежаваната от него $\frac{1}{2}$ ид. част от имота, е в размер на 10 318, 47 лева, а мораторната лихва за забава за процесния период възлиза на сумата от 5 063, 97 лева.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свид. Д.Б., живуща в гр. София, кв. Емил Марков, ул. “****. От нейните показания се установява, че е съседка, живуща на етаж, на който се намира апартамента на родителите на страните. Тя заявява, че считано от 2015г. и до момента ответникът А. А. се е преместил да живее в жилището на родителите си за да се грижи за тях с оглед влошеното им здравословно състояние. Там се преместил да живее и сина на ответника, а съпругата му идвала понякога да готви храна.

По делото е проведен разпит и на свидетеля Д.М., който заявява, че живее в гр. София, жк “**** и познава семейството на А. А.. Излага, че през 2017г. процесното жилище се е ползвало от семейството на ответника.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

С иск по чл. 31, ал. 2 от ЗС разполага съсобственикът на една вещ, която се ползва изключително от друг съсобственик. Активната материалноправна легитимация на ищеца по този иск се обуславя от наличието на право на собственост върху вещта. Съгласно чл. 31, ал. 2 от ЗС всеки съсобственик може да си служи с общата вещ съобразно нейното предназначение, по начин да не пречи на другите съсобственици да си служат с нея съобразно правата им. А нормата на чл. 31, ал. 2 от ЗС, в която е уреден принципът на недопустимост на неоснователното обогатяване, гласи, че когато общата вещ се ползва лично само от някой от съсобствениците, той дължи обезщетение на останалите за ползата, от която са лишени от деня на писменото поискване.

Фактическият състав на това обезщетение включва следните кумулативни предпоставки: 1/. собственост върху вещ; 2/. ползване на вещта лично от единия съсобственик, вкл. и чрез допуснати от него лица на безвъзмездно основание – такова е всяко поведение, което възпрепятства или ограничава останалите съсобственици да ползват общата вещ съобразно правата им, и 3/. писмена покана за заплащане на такова обезщетение от друг

съсобственик – така Тълкувателно решение № 7/02.11.2012г. на ОСГК на ВКС, решение № 119/11.03.2009г. по гр.д. № 3204/2008г. на ВКС, II ГО, решение № 80/24.02.2010г. по гр.д. № 102/2009г. на ВКС, IV ГО и др. Доказателствената тежест за установяване на всички кумулативно необходими елементи от фактическия състав на чл. 31, ал. 2 от ЗС /ползване, лишаване от ползване и писмено поискване до ползващия съсобственик/ и на размера на обезщетението се носи от съсобственика, претендиращ обезщетение на основание чл. 31, ал. 2 от ЗС.

В случая по делото е установено, че страните са съсобственици на процесния имот, като всеки един от тях притежава по 1/2 ид. част от същия. През процесния период съсобствеността върху вещта не е била прекратена.

Съгласно нормата на чл. 31, ал. 2 ЗС, за да се породи претендираното право следва да е отправено писмено искане до другия съсобственик. Касае се за формално адресно волеизявление. Веднъж отправено, писменото поискване /покана/ се разпростира неограничено във времето докато трае съсобствеността или се прекрати ползването от съсобственика. То следва да е извършено в писмена форма за действителност и да е достигнало до знанието на другата страна.

Ответникът твърди, че волеизявлението в нотариалната покана от 09.11.2000г. не обвързва ищеца, по възражения за липса на представителна власт на сочения в поканата пълномощник. На първо място следва да се посочи, че единствено мнимо представляваният разполага с правото както да потвърди договора/едностранното волеизявление, сключен/направено от негово име без представителна власт, така и да се позове на недействителността по чл. 42, ал. 2 ЗЗД. Другата страна по договора, респективно адресатът на едностранното волеизявление, която не разполага с право да го потвърди, няма и право, респ. – правен интерес да се позове на недействителността /в този смисъл са разясненията, дадени в раздел 2 от Тълкувателно решение 5/2014г. от 12.12.2016г. по тълкувателно дело № 5/2014г., ОСГТК на ВКС/. Следователно ревелираните от ответника възражения за извършени действия без представителна власт са недопустими и не следва да се разглеждат. Само за пълнота следва да се посочи, че по делото е представено пълномощно от 17.10.2000г., с което И. К. А. упълномощава адв. Р.Ц. да го представлява пред физически и юридически

лица, където е необходимо, с право да подава молби, да подписва декларации от негово име и да го ангажира по всякакъв начин. Според обема на учредената представителна власт това упълномощаване е общо, тъй като не се посочват конкретните правни действия или сделки, които пълномощникът е овластен да извърши, а обемът на представителната власт се отнася до всякакви правни действия от името на упълномощителя. Законът не въвежда изискване за съдържанието на пълномощното с оглед валидността на упълномощителната сделка за отправяне на покана от неползващия съсобственик за заплащане на обезщетение от ползващия съсобствената вещ, поради което се налага извод, че в обема на учредената представителна власт с процесното общо пълномощно се включва и представителство за волеизявление по чл. 31, ал. 2 от ЗС.

Неоснователни са наведените от ответника доводи за неоснователност на предявената претенция обосновани с възражение, че в представената нотариална покана не се съдържа искане за ползване на съсобствената вещ, а единствено за заплащане на обезщетение. Неползващият вещта не е длъжен да изяви желание за лично ползване, за да може да претендира обезщетението, като е достатъчно да отправи писмена покана за заплащане на обезщетение, за да възникне основание за ангажиране отговорността на ползващия съсобственик – така решение № 111/11.03.2009г. по гр.д. № 3204/2008г. на ВКС, II ГО. В същия смисъл е решение № 26 от 08.05.2018г. по гр.д. № 1411/2017г. по описа на ВКС, Второ ГО, в което е даден отговор на въпроса относно съдържанието на поканата по чл. 31, ал. 2 ЗС, включително необходимо ли е писменото поискване да обективира желание за лично ползване. Посочено е, че с ТР № 7 от 02.11.2012 г. по тълк.д. № 7/2012 г. на ВКС, ОСГК и мотивите по т.П. от ТР № 5 от 24.06.2016 г. по тълк.д. № 5/2014 г. на ВКС, ОСГК, е разяснено, че задължението за заплащане на обезщетение от страна на ползващия съсобственик възниква с получаване на писмено поискване от съсобственика, лишен от възможността да ползва общата вещ. Законодателят е регламентирал единствено формата, но не и съдържанието на писменото поискване по чл. 31, ал. 2 ЗС. От момента на получаването му ползващият съсобственик дължи обезщетение, както и изпада в забава при условията на чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Веднъж отправено, писменото поискване се разпростира неограничено във времето докато трае съсобствеността или се прекрати ползването от съсобственика. Фактическият състав на

обезщетението по чл. 31, ал. 2 ЗС не изисква ищецът да е заявил намерение за реално ползване на общата вещ. Причина за разместването на блага в имуществените сфери на съсобствениците е осъществяването само от единия ползване на съсобствената вещ, а не наличието или липсата на изразена воля от другия съсобственик да ползва реално вещта според правата си. Поради това не е необходимо тази воля да бъде заявявана пред ползващия съсобственик.

Съобразно непротиворечивата съдебна практика обезщетение не се дължи само ако съсобственикът, до когото е отправено писменото поискване, предложи на този, който му го е отправил, да ползва вещта лично според правата си в съсобствеността и му осигури възможността реално да упражнява това свое право, а последният откаже или не се отзове – така и ТР № 7/02.11.2012г. на ОСГК на ВКС. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 7 от 02.11.2012 г. на ВКС по тълкувателно дело № 7/2012г., ОСГК, претенцията по чл. 31, ал. 2 ЗС ще е основателна, когато неползващият съсобственик е отправил писмено искане и то е получено от ползващия съсобственик и въпреки това: той /респ. член на неговото семейство/ продължава пряко и непосредствено да си служи с цялата обща вещ, съобразно предназначението ѝ, за задоволяване на свои /лични или на семейството си/ потребности, без да зачита конкурентните права на друг съсобственик или той /респ. член на неговото семейство/ не си служи пряко и непосредствено с цялата обща вещ, но имайки достъп до нея, не допуска друг съсобственик да си служи с нея /например като държи ключа/. Писменото поискване по чл. 31, ал. 2 ЗС е равнозначно на покана по чл. 84, ал. 2 ЗЗД и след получаването му съсобственикът изпада в забава.

Следва да се посочи, че вземането по чл. 31, ал. 2 от ЗС цели да се избегне неоснователното обогатяване на единия съсобственик за сметка на другия. Ето защо за възникването му не е необходимо да има противоправно действие от ползващия вещта съсобственик. Достатъчно е той да ползва вещта в обем, който надвишава неговите собствени права върху нея, без да е нужно с действията си да препятства достъпа на останалите съсобственици до вещта. Предвид изложеното, възраженията, че ответникът не е препятсвал ползването на имота от ищеца са ирелевантни за възникване на правото му на обезщетение, след като по делото се установява непротиворечиво и

ответникът не оспорва, че ищецът не е ползвал имота през процесния период.

Съгласно задължителните разяснения, дадени в ТР № 7/2.11.2012 г. на ОСГК на ВКС, когато един от съсобствениците упражнява фактическата власт върху цялата вещ по начин, че препятства достъпа на друг съсобственик и се ползва /или при необходимост може да се ползва/ от нейните полезни свойства съобразно предназначението ѝ за задоволяване на свои нужди или потребности, той ползва лично по смисъла на чл. 31, ал. 2 от ЗС общата вещ. Както бе посочено вече, за личното ползване е ирелевантно по какъв начин ползващият съсобственик си служи с вещта - чрез непосредствени свои действия, чрез действия, осъществени от член на неговото семейство или чрез трето лице, на което безвъзмездно той я е предоставил. От значение е само обстоятелството, че с действията си засяга правата на другите съсобственици, като им пречи да ги реализират.

В настоящия случай се установи, че за исковия период ищецът е бил лишен от личното ползване на процесния имот. Съсобствената вещ е била ползвана изцяло от ответника и членовете на неговото семейство, което обстоятелство е изрично признато в отговора на исковата молба. Ответникът, чиято е доказателствената тежест в процеса, не установи по реда на пълното и главно доказване, че след получаване на нотариалната покана е предоставил ключ от жилището на ищеца, т.е. че ищецът е имал реално достъп до жилището през процесния период, респ., че на ищеца е било отправено предложение да ползва общата вещ в съответствие с неговите права, но той е отказал това предложение. Напротив, установено е, че ответникът е предал на ищеца ключове от входната врата на блока и от входната врата на съсобственото жилище едва на 22.10.2019г. Необходимо е да се посочи още, че разпоредбата на чл. 31, ал. 2 ЗС обвързва задължението за заплащане на обезщетение пряко с осъществено само от единия съсобственик /част от съсобствениците/ ползване на цялата вещ, без да е необходимо неползващият съсобственик /неползващите съсобственици/ да доказват, че не са допускани до същата – /така решение № 269 от 18.10.2013г. на ВКС по гр. дело № 1282/2012 г., IV ГО.

По делото е установено от събраните гласни доказателствени средства, че през част от исковия период ответникът не е пребивавал в имота /конкретно в периода от 2015г. до 2019г./, но това не достатъчно, за да бъде

изпълнено задължението му към другия съсобственик, тъй като личното ползване по смисъла на чл. 31, ал. 2 ЗС според посоченото по-горе тълкувателно решение, е продължено от съпругата на А. А., която е останала да живее в съсобственото жилище.

Съгласно задължителните разяснения по ТР № 7 от 02.11.2012 г. по тълк. д. № 7/2012 г., ОСГК, ВКС, "лично ползване" по смисъла на чл. 31, ал. 2 ЗС е всяко поведение на съсобственик, което възпрепятства или ограничава останалите съсобственици да ползват общата вещ, съобразно правата им, без да се събират добиви и граждански плодове. Обезщетението по чл. 31, ал. 2 ЗС се дължи както когато съсобственикът или член на неговото семейство непосредствено си служи с вещта, така и когато той не ползва лично, но препятства другия съсобственик да си служи с нея, а също и когато е допуснал на безвъзмездно основание трето лице да ползва вещта. В Тълкувателното решение е обобщено, че претенцията за обезщетение по чл. 31, ал. 2 от ЗС ще е основателна когато неползващ съсобственик е отправил писмено искане и то е получено от ползващия съсобственик и въпреки това:

- той или член на неговото семейство продължава пряко и непосредствено да си служи с цялата обща вещ, съобразно предназначението ѝ, за задоволяване на свои /лични или на семейството си/ потребности, без да зачита конкурентните права на друг съсобственик,

- той или член на неговото семейство не си служи пряко и непосредствено с цялата обща вещ, но имайки достъп до нея, не допуска друг съсобственик да си служи с нея /например като държи ключа/,

- ползващият съсобственик е допуснал на безвъзмездно основание /с договор за заем за послужване/ трето за собствеността лице, което само или заедно с него ползва общата вещ.

Ползването на недвижим имот от страна на единия от съсобствениците по смисъла на чл. 31, ал. 2 ЗС се изразява в установяване на фактическа власт върху имота по начин, който да препятства достъпа на другия съсобственик до този имот и съответно възможността му да ползва имота съобразно правата си в собствеността. Подобно препятстване би било налице ако само единия от съсобствениците разполага с ключ, а оттам и с достъп до имота, докато другият съсобственик е лишен от възможността за достъп, а оттам и от възможността за реално ползване, дори част от имотите да са свободни и да

не се ползват от никого.

В аспекта на изложеното се налага извод, че за основателността на претенцията е ирелевантно обстоятелството, че от 2015г. до края на процесния период ответникът не е живял в процесното жилище, а същото е ползвано единствено от неговата съпруга – обстоятелство, което е изрично заявено от А. А. в отговора на исковата молба и е поддържано във въззивното производство. Предоставянето от страна на въззивника на ползването на съсобствената вещ на член на неговото семейство, е сред изрично описаните в мотивите на тълкувателното решение хипотези на лично ползване, при които претенцията по чл. 31, ал. 2 от ЗС е основателна. За да се освободи от задължението си по чл. 31, ал. 2 ЗС въззивникът е трябвало след получаване на писмената покана да предостави на ищеца достъп до съсобствената вещ и възможност да ползва вещта лично според правата си в съсобствеността и му осигури възможността реално да упражнява това свое право.

същата съобразно правата си.

В обобщение, съдът приема, че по делото е установено, че за времето от 22.12.2014г. до 22.10.2019г. ответникът е ползвал изцяло съсобствения между страните имот и е бил поканен от другия съсобственик да заплаща обезщетение. Ето защо се налага извод, че в патримониума на И. А. е възникнало правото по чл. 31, ал. 2 ЗС.

По отношение на размера на претенцията:

Съобразно чл. 24 ЗБНБ паричната единица в Република България е левът, поради което и съдът дължи произнасяне по предявени вземания, чийто източник е извъндоговорен, в приложимата парична единица. Съгласно т. 2 от ТР № 2/1997г., ОСГК на ВКС, при предявен иск за заплащане на чуждестранна валута, в случаите, когато не е допустимо да бъде присъждана чуждестранна валута, съдът присъжда сумата в български левове съобразно курса на чуждестранната валута към определен момент без да има такова искане от ищеца, защото не се касае за изменение на иска.

В случая първоинстанционният съд е разгледал и се е произнесъл по претенция, заявена в чуждестранна валута. Във въззивното производство, ищецът, в изпълнение на указания на съдебния състав по реда на чл. 129, вр. чл. 127 от ГПК, е конкретизирал исковите, като е уточнил, че претендира паричното обезщетение в български лева, както следва: по иска с правно

основание чл. 31, ал. 2 от ЗС – в размер на сумата от 6 256, 93 лева и по акцесорното вземане за обезщетение за забава – в размер на сумата от 1 280, 15 лева.

Съгласно чл. 129, ал. 5 от ГПК поправената искова молба се смята за редовна от деня на подаването, поради което въззивният съд дължи присъждане на вземането в български лева. Произнасянето на първоинстанционния съд в чуждестранна валута не засяга допустимостта на решението и не представлява произнасяне по непредявен иск в нарушение на диспозитивното начало, защото предметът на делото не се променя – присъден е паричен еквивалент за стойност.

Дори когато съдът служебно, какъвто не е настоящият случай, присъжда вземане във валута не се нарушава диспозитивното начало /чл. 6, ал.2 ГПК/, защото не се променя предмета на делото – не се присъжда друго, а същата стойност, която се претендира от ищеца и този принцип е възприет още в ТР № 2/1997 г. на ОСГК на ВКС, както и в ТР № 4/2014 г. на ОСГТК на ВКС.

Относно размера на претенциите, настоящият съдебен състав приема, че пропуснатите от ищеца ползи, подлежащи на обезщетяване, са в размер на средния пазарен наем, който би било възможно да се получи при отдаването на процесния апартамент за временно възмездно ползване за горепосочения период. В този смисъл при съобразяване на заключението на вещото лице по допусната и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-техническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК подлежи на кредитиране, както и с оглед правата на страните в съсобствеността, се налага извод, че предявеният иск по чл. 31, ал. 2 от ЗС е основателен в пълния предявен размер от 6 256, 93 лева.

По предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Задължението за заплащане на обезщетение от страна на ползващия съсобственик възниква с получаване на писмено поискване от лишения от възможността да ползва общата вещ съсобственик. Писменото поискване по чл. 31, ал. 2 от ЗС е едностранно волеизявление за заплащане на обезщетение, което е равнозначно на поканата по чл. 84, ал. 2 от ЗЗД и след получаването му съсобственикът изпада в забава. От този момент той дължи обезщетение и изпада в забава, както и от този момент започва да тече срокът

на общата пет годишна погасителна давност. В този смисъл е решение по гр. д. № 133 от 18.02.2019 г. по гр. д. № 692/18 г. II г. о., решение № 820 от 20.09.2011 г. по гр. д. № 1009/2009 г. I г. о., № 204/2005 г. на I г. о. на ВКС, решение по гр.д. № 50 от 23.07.2021г. по гр.д. № 3293/2019г. на ВКС, както и разясненията по ТР № 7 от 02.11.2012г. по тълкувателно дело № 7/2012г., ОСГТК на ВКС.

По делото е установено, че ответникът е получил писмено искане от неползващия съсобственик на 10.11.2000г., поради което се налага извод, че предявеният иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД е основателен за исковия период от 22.12.2014г. до 22.10.2019г. Размерът на обезщетението за забава е установен от заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, но с оглед диспозитивното начало в гражданския процес, претенцията следва да се уважи до претендирания размер от 1 280, 15 лева.

Допуснатото от първоинстанционния съд нарушение на материалния закон, изразяващо се в присъждане на вземането в чуждестранна валута, налага отменяне на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявените искове да се уважат в български лева. В полза на ищеца следва да се присъдят сторените в първоинстанционното производство разноси в общ размер на 1 195, 55 лева за заплатена държавна такса, адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещо лице.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят сторените по делото разноси в размер на 800 лева за заплатено адвокатско възнаграждение съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие и списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Неоснователно е релевираното от насрещната страна възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК. По делото е ангажиран договор за правна защита и съдействие от 08.09.2021г., в който е уговорен адвокатски хонорар от 800 лева, която суми е заплатена изцяло в брой от възложителя. Материалният интерес в конкретния случай възлиза на 7 537, 08 лева. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 5 000 до 10 000 лв. минималното възнаграждение е 580 лв. + 5 % за горницата над 5 000 лв. То в частност е

равно на 706, 85 лева. Въззивният съд намира, че заплатеният адвокатски хонорар надвишава незначително минималният такъв, поради което същият не следва да бъде намаляван.

Така мотивиран Софийският градски съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20081410 от 30.03.2021г., постановено по гр.дело № 75109/2019г. по описа на СРС, ГО, 85 състав **И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА А. К. А., ЕГН *****, гр. София, жк “Люлин”, бл. ****, ап. 7 да заплати на И. К. А., ЕГН *****, съдебен адрес - гр. София, ул. “**** следните суми: по иск с правно основание чл. 31, ал. 2 от ЗС - сумата от 6 256, 93 /шест хиляди двеста петдесет и шест лева и 93 ст./ лева, представляваща обезщетение за лишаването му от ползване през периода от 22.12.2014г. до 22.10.2019г. на 1/2 ид.ч. от правото на собственост върху апартамент № 7, находящ се в гр. София, жк „Люлин“, бл. ****, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 23.12.2019г. до окончателното изплащане и по иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД – сумата от 1 280, 15 /хиляда двеста и осемдесет лева и 15 ст./ лева – обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва върху главното парично задължение за периода от 22.12.2014г. до 22.10.2019г.

ОСЪЖДА А. К. А., ЕГН *****, гр. София, жк “Люлин”, бл. ****, ап. 7 да заплати на И. К. А., ЕГН *****, съдебен адрес - гр. София, ул. “**** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 1 195, 55 /хиляда сто деветдесет и пет лева и 55 ст./ лева – съдебни разноси в първоинстанционното производство, както и да заплати на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 800 /осемстотин/ лева – съдебни разноси във въззивното производство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____